

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277637584/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

der har levet med hende her på Øen, og hvis Liv i mangt og meget blev hendes ligt, kan vidne, at Gud var os god — først ved at føre os hid. Verden er farlig, kånhænde hun havde klaret sig derude, jeg véd, jeg havde næppe. Og gjorde Årene herovre hende til en lille, grå Fugl, de gav hende også Vinger. De ser dem måske ikke, men jeg har set dem og véd, at de kan bære, både i denne Verden — og over til den næste. Der tales så meget om forspildte Liv, om ikke at nå over alt det, hvortil vor Frist kunde strække, om ikke at have set den store Jord, da vi jo dog fik to Ben at vandre på, og ikke beriget vort Sind med de mange Oplevelsers Erfaring — ak tro, jeg husker Jacobus Uz's Klage her på Øen! Men tænker jeg på Lucie Camrath, hvad hendes Vugge bød hende, og hvad hun bringer til sin Grav — tror jeg så vist. Gud Herren kræver hende ikke for de mange Talenter, men kalder hende sin tro Tjener, der ågrede vel med det beiroede Pund. Ti er det Hjærtet, der fylder Blodet i vore Årer, da er det vel og Hjærtet, der fylder Livet med Rigdom. Og da tør jeg sige, at hendes og mit Liv var rigt."

"Jamen —" Ellen flyttede sin Arm over Knæet.

"Jeg véd, hvad De vil sige. Frue," sagde Bek og slog Øjnene ned. "jeg véd det: nej. Jomfru Lucie har aldrig oplevet den Erfaring, der mer end alt andet gjorde mig Livet rigt og let. Men — så fyldte Gud hendes Hjærte helt. Ti det, som Verden lader tomt, det fylder han. Jeg husker så nøje de Ord, jeg læste efter Eberhards Død, i en af de Bøger, han havde hos sig i den sidste Tid, i Novalis' „Fragmente," fra 1797: „Unser ganzes Leben ist Gottesdienst." Eberhard havde ikke behøvet at trække en Streg under disse Ord for at vidne, de var Sandhed for hans Vedkommende. Men de er det vel egentlig for enhver, hvad enten han vil det eller ej, ti hvert vort Åndedrag er jo en Hyldest til vor Skaber. Men den der, ihvor hans Liv så falder, lever det som efter Guds Ordre, han har ej alene fortjent sig selv, men også sin utro Næste Gud. Og jeg, som har forbrudt så mangt af Livets Øjeblikke med at knurre mod Gud og med Forsøg på at rømme fra ham — ja, for